

W następstwie usunięcia pojazdu z drogi dochodzi każdorazowo do powstania stosunku pomiędzy podmiotem faktycznie usuwającym pojazdy z drogi i prowadzącym parking strzeżony a organem administracji - stwierdził WSA w Poznaniu w wyroku z dnia 6 lipca 2017 r., sygn. akt: IV SA/Po 152/17. Do relacji tej nie znajdują jakiegokolwiek zastosowania regulacje dotyczące ustalenia opłat obciążających właściciela pojazdu o jakich mowa w art. 130a ustawy Prawo o ruchu drogowym, co obejmuje zarówno decyzyjny tryb ustalania tych opłat, jak i wysokości opłat ustalanych przez radę powiatu na podstawie art. 130a ust. 6 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Starosta organem egzekucyjnym

Sąd zaznaczył, że do rozliczania kosztów pojazdów usuniętych z drogi art. 102 § 2 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji niegdyś stosowano w oparciu o § 3 pkt 1 lit. c rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 kwietnia 2002 r. w sprawie rozciągnięcia stosowania przepisów ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, a co za tym idzie prawodawca naczelników urzędów skarbowych uznawał za "organ egzekucyjny" właściwy do wydawania rozstrzygnięć (§ 4 ust. 1 pkt 3 tego rozporządzenia). Z kolei **obecnie** z całą pewnością art. 102 § 2 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji może być stosowany w sytuacjach określonych w art. 130a Prawa o ruchu drogowym w oparciu o § 3 pkt 1 lit. c rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 lutego 2011 r. w sprawie rozciągnięcia stosowania przepisów ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, a organem właściwym ("organem egzekucyjnym") jest wprost wskazany w tym rozporządzeniu starosta (§ 4 ust. 1 pkt 2 tego rozporządzenia). Zgodnie z art. 102 § 2 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji "Organ egzekucyjny (a więc obecnie jednoznacznie starosta) przyzna, na żądanie dozorczy, zwrot koniecznych wydatków związanych z wykonywaniem dozoru oraz wynagrodzenie za dozór, chyba że dozorcą jest jedna z osób wymienionych w art. 101 § 1". Przepis ten odczytywać należy wspólnie z ogólnym przepisem ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji - art. 64b § 1 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, który stanowi, że "wydatkami egzekucyjnymi są koszty faktycznie poniesione przez organ egzekucyjny w związku z prowadzeniem egzekucji, a w szczególności na opłacenie (...) przewozu, załadunku, rozładunku, przechowania, utrzymania (...) ruchomości odebranych albo usuniętych z opróżnionych budynków, lokali i pomieszczeń" oraz art. 64c § 1 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, zgodnie z którym "Opłaty (...) wraz z wydatkami poniesionymi przez organ egzekucyjny stanowią koszty egzekucyjne. Koszty egzekucyjne (...) obciążają zobowiązanego".

Z powyższego wynika, że wedle modelowego schematu stosowania art. 102 § 2 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji wydatki dozorczy stanowią wydatki egzekucyjne, a te z kolei stanowią wydatki, które zasadniczo "ponosi organ egzekucyjny" (art. 64b § 1 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji), które wtórnie obciążają zobowiązanego. Należy więc stwierdzić, że stosując art. 102 § 2 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (w oparciu o odesłanie z § 3 pkt 1 lit. c rozporządzenia z dnia 28 lutego 2011 r.) na potrzeby rozliczenia przedsiębiorcy świadczącego usługi usunięcia i przechowywania pojazdów starosta uprawniony jest tylko i wyłącznie do przyznania temu przedsiębiorcy (dozorcy) usprawiedliwionych okolicznościami sprawy kwot. Nie może natomiast orzekać od jakiego podmiotu te koszty będą pochodzić, czyniąc tym samym podmiot trzeci podmiotem zobowiązanym. Art. 102 § 2 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji nie zawiera bowiem upoważnienia do tego rodzaju rozstrzygnięcia. Reguluje on jedynie stosunek administracyjnoprawny pomiędzy organem egzekucyjnym a dozorcą.